การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและความต้องการต่อแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

A Study of English Learning Achievement and Need of Guidelines to Develop English Competency of First-Year Undergraduate Students of Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla

จิรายุ สงเคราะห์[1], ทรรศนีย์ คีรีศรี[2]
Jirayu Songkhro[1], Tassanee Kirisri[2]

Received: 16 April 2021 **Revised**: 9 June 2021 **Accepted**: 28 June 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 3) เพื่อสำรวจความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษในทัศนะของนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกหลักสูตรสาขาวิชาที่ลงทะเบียนและมีผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จำนวน 570 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบบันทึกเกรดรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และแบบสอบถามพฤติกรรมและความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษในทัศนะของนักศึกษา สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ANOVA ผลการวิจัยพบว่า คณะศิลปศาสตร์มีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบคณะอื่นๆ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 ($\bar{X}$=3.25) โดยพฤติกรรมที่นักศึกษาคิดว่าสามารถช่วยพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ คือ การเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง ($\bar{X}$=4.43) เมื่อพิจารณาด้านความต้องการ

[1] อาจารย์ประจำ สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ตำบลบ่อยาง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000 jirayu.s@rmutsv.ac.th 080-7107532

[2] รองศาสตราจารย์ สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ตำบลบ่อยาง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000 tassanee.k@rmutsv.ac.th 086-9271159

[1] Lecturer, Department of Foreign Languages, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Boyang Sub-district, Muang District, Songkhla 90000, Thailand

[2] Associate professor, Department of Foreign Languages, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Boyang Sub-district, Muang District, Songkhla 90000, Thailand

ต่อแนวทางการพัฒนาสรรถนะ นักศึกษามีความต้องการให้มหาวิทยาลัยหรือภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจัดกิจกรรมทางด้านภาษาให้มากขึ้นและมีความสม่ำเสมอ ($\bar{X}$=4.15).

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ, การพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of this research were threefold: 1) to study the learning achievement of the first-year students who registered in the English in Daily Use course ; 2) to examine the first-year students' behaviors in developing their English competency ; and 3) to examine the need for guidelines in developing English competency regarding students' points of view from the university's relevant sectors. Participants were 570 students who enrolled in the English in Daily Use course and possessed the grade. G.P.A in English in Daily Use course and a set of questionnaires asking for students' behaviors and the need for guideline in developing English competency were employed to collect data. Data were analyzed by using percentage (%), mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.), and ANOVA. It was found that the mean of G.P.A. of students in the Faculty of Liberal Arts was at the highest score of 3.25 ($\bar{X}$=3.25) when compared with other faculties. Furthermore, the behavior that can help them improve their English language competency was 'Regular class attendance' ($\bar{X}$=4.43). Regarding the need of guidelines to develop their English competency, the students required more English activities which should be regularly held by the university or relevant sectors ($\bar{X}$=4.15).

Keywords: English Learning Achievement, English Language Competency Development

บทนำ

รายวิชาภาษาอังกฤษคือหนึ่งในหลายรายวิชาที่ระบบการศึกษาของไทยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและบทบาทที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนในอนาคตด้านของการติดต่อสื่อสาร จึงได้มีการบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเข้าในหลักสูตรการเรียนการสอนในทุกระดับชั้น และทุกสาขาวิชา โดยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจะเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนกระทั่งถึงในระดับอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติจึงกล่าวไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ว่าด้วยความรู้ความสามารถของคนยุคใหม่ที่พึงมีที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ประกอบกับภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเร่งพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้คนไทยมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐาน และสามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ อย่างไรก็ตาม ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนมาถึงปัจจุบันนั้นยังคงประสบปัญหาหลายประการ ปัญหาหนึ่งที่ผู้บริหารการศึกษา ครู ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้อง

กับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทุกคนประสบอยู่ขณะนี้ คือ การที่เด็กไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษติดต่อกันเรื่อยมาจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่ยังไม่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารได้ดี และมีผลการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางและค่อนไปทางต่ำ (กระทรวงศึกษาธิการ: 2544) ผลดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานวิจัยไม่น้อยที่พบว่าผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยยังอยู่ในระดับปานกลางและระดับต่ำ อาทิ กมลรัตน์ เทอเนอร์ธัญญวลัย บุญประสิทธิ์ และสุนทรี ภิญโญมิตร (2553) พบว่า สมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 และการรับรู้ของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ นอกจากนี้ ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง และ นรินทร์ สังข์รักษา (2558) พบว่า ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของกลุ่มตัวอย่างยังอยู่ในระดับปานกลาง แม้ว่าจะมีประการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 10 ปี

จากผลที่พบดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงความน่าเป็นห่วงถึงทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อใดก็ตามที่ผู้เรียนมีการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น การเรียนภาษาอังกฤษก็ยิ่งมีความสำคัญต่อการเรียนของผู้เรียนมากขึ้นด้วยเช่นกัน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความสนใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ดังนั้นเพื่อเตรียมความพร้อมและเสริมสร้างทักษะทางภาษาให้แก่นักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยจึงกำหนดให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียนรายวิชากลุ่มภาษาอย่างน้อย จำนวน 12 หน่วยกิต ซึ่งรายวิชาที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียนเมื่อเข้ามาเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ในปีการศึกษา 2560 วิชาแรก ซึ่งเป็นหลักสูตรปรับปรุงใหม่ 2560 คือรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เทียบกับวิชาภาษาอังกฤษ 1 เดิม ซึ่งเป็นวิชาที่นักศึกษาทุกหลักสูตร และทุกคณะต้องเรียนเพราะเป็นวิชาในกลุ่มศึกษาทั่วไป กลุ่มวิชาภาษา นอกจากนี้มหาวิทยาลัยได้กำหนดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายไว้ในแผนพัฒนามหาวิทยาลัย ในแผนที่ 4 แผนเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนกล่าวคือ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายทุกคณะสอบผ่านสมรรถนะภาษาอังกฤษ (RMUTSV TEST) อย่างน้อยร้อยละ 60 และร้อยละ 20 ของนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายที่เข้าสอบ TOEIC ได้คะแนนไม่ต่ำกว่า 300 และนักศึกษาทุกคนจะต้องผ่านเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดและเกณฑ์ข้างต้นหลายมหาวิทยาลัยในประเทศไทยเริ่มมีการปรับและประกาศใช้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

คณะผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการสอนภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาทุกคณะ ได้เล็งเห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ และหาแนวทางที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพที่สุดเพื่อให้นักศึกษาทุกคนได้ผ่านเกณฑ์เกี่ยวกับการสอบสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษและจบการศึกษาในเวลาที่กำหนด คณะผู้วิจัยจึงได้ทำวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและความต้องการต่อแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความต้องการในการพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการเตรียมความพร้อม และพัฒนาวิธีการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้ตรงกับความต้องการของนักศึกษา จะเป็นประโยชน์ต่อครูอาจารย์ที่มีหน้าที่สอนรายวิชา

ภาษาอังกฤษ ได้พัฒนาสื่อ หรือเพิ่มเทคนิคการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสมรรถนะภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น รวมทั้งเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ และแก้ไขปัญหาได้ตรงจุดเพื่อไม่ให้นักศึกษาออกกลางคัน และเพื่อให้นักศึกษาสอบผ่านตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดเมื่อนักศึกษาเหล่านี้เรียนในชั้นปีสุดท้ายและสำเร็จการศึกษาในเวลาที่กำหนด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

3. เพื่อสำรวจความต้องการต่อแนวทางในการช่วยพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษในทัศนะของนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนคณะต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน

วิธีการศึกษา

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกหลักสูตรสาขาวิชาที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จำนวน 637 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกหลักสูตรสาขาวิชาที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ที่คงอยู่และมีเกรดในรายวิชานี้ จำนวน 570 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เกรดรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมและความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษในทัศนะของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน โดยมีลักษณะดังนี้

1. ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ อายุ หลักสูตร คณะ ความเข้าใจในนโยบายการสอบสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษและการทดสอบ RMUTSV Test รวมถึงทัศนคติต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษและความต้องการในการพัฒนาความรู้ โดยผู้วิจัยกำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมายในช่วงว่าง

2. ตอนที่ 2 พฤติกรรมและความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ตอนที่ 2.1 แบบสอบถามพฤติกรรมการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (closed-ended) จำนวน 20 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนการประเมินค่า 5 ระดับ (5-Likert scale) ดังนี้ 5=เป็นประจำ 4=บ่อยครั้ง 3=บางครั้ง 2=น้อยครั้ง และ 1=ไม่เคย

ตอนที่ 2.2 แบบสอบถามความต้องการต่อแนวทางในการช่วยพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (closed-ended) จำนวน 10 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนการประเมินค่า 5 ระดับ (5-Likert scale) ดังนี้ 5=ความต้องการมากที่สุด 4=ความต้องการมาก 3=ความต้องการปานกลาง

2=ความต้องการน้อย 1=ความต้องการน้อยที่สุด ซึ่งข้อคำถามทุกตอน โดยเฉพาะตอนที่ 2.1 และ 2.2 ผ่านการประเมินค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน เพื่อหาค่า IOC (Index of item objective Congruence: IOC) ซึ่งข้อคำถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.50-1.00 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 และ ค่าความเชื่อมั่น ($\bar{X}$) ของแบบสอบถามอยู่ระหว่าง 0.96-0.98

3. ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (open-ended) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความเห็นเพิ่มเติมตามทัศนะของตนเอง

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ ทั้งในและต่างประเทศ

3.2 รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเกรดรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยสืบค้นข้อมูลจากสำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน (สวท.) ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

3.3 นำแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมและความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษในทัศนะของนักศึกษาที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิดำเนินเก็บข้อมูลกับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จำนวน 250 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ (Systematic sampling) จากทุกคณะ ซึ่งนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 218 คน และเพศชาย จำนวน 32 คน โดยเป็นนักศึกษาจากคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 150 คน รองลงมาคือ นักศึกษาจากคณะศิลปศาสตร์ จำนวน 45 คน รองลงมาคือนักศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ 40 คน และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 15 คน นักศึกษาส่วนใหญ่ทราบว่าในปีสุดท้ายก่อนจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจะต้องสอบสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ และต้องทดสอบ RMUTSV ให้ผ่าน จำนวน 207 คน ในขณะที่จำนวน 43 คน ไม่ทราบเกณฑ์ดังกล่าว นอกจากนี้นักศึกษาทั้งหมดคิดว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญและต้องการพัฒนาความรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาดำเนินการดังต่อไปนี้

4.1 ตรวจสอบรายชื่อนักศึกษาที่พ้นสภาพหรือลาออก หรือออกกลางคัน ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และตัดรายชื่อเหล่านี้ออกจากการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ตรวจสอบเกรดเฉลี่ยของนักศึกษาที่คงอยู่แต่ละคณะ แจกแจงผลเกรดแต่ละคณะหาความถี่และค่าร้อยละของแต่ละเกรด

4.3 หาค่าเฉลี่ยของเกรดแต่ละคณะ

4.4 วิเคราะห์ความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันระหว่างคณะ

4.5 วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามด้านพฤติกรรมและความต้องการในแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 ผู้วิจัยใช้สถิติค่าความถี่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ในการแจกแจงข้อมูลผลการเรียนของนักศึกษา (เกรด) และใช้สถิติ ANOVA ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันระหว่างคณะ

วัตถุประสงค์ที่ 2 และ 3 ผู้วิจัยใช้สถิติค่าความถี่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมและแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา และแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามแนวคิดของเบสท์ (Best. 1977: 204-208) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง ระดับพฤติกรรมสม่ำเสมอ/ความต้องการมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง ระดับพฤติกรรมบ่อยครั้ง/ความต้องการมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ระดับพฤติกรรมบางครั้ง/ความต้องการปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ระดับพฤติกรรมน้อยครั้ง/ความต้องการน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ระดับพฤติกรรมน้อยที่สุด/ความต้องการน้อยที่สุด

ผลการศึกษา

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

ตาราง 1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันระหว่างคณะ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	34.61	3	11.53	8.06	*.00
ภายในกลุ่ม	955.25	668	1.43		
รวม	**989.86**	**671**			

* p<.05

จากตาราง 1 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันระหว่างคณะ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 พฤติกรรมและความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษ

ตาราง 2.1 พฤติกรรมการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อที่	พฤติกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1	ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	4.43	.692	บ่อยครั้ง
2	ข้าพเจ้าตอบคำถามอาจารย์และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน	3.54	.787	บ่อยครั้ง
3	ข้าพเจ้าทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง	3.95	.785	บ่อยครั้ง
4	ข้าพเจ้าฝึกทำแบบฝึกหัดออนไลน์เพิ่มเติมในบทเรียนที่อาจารย์แจ้งให้ทำ	3.90	1.044	บ่อยครั้ง

ตาราง 2.1 พฤติกรรมการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
5	ข้าพเจ้าพยายามสนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ	2.78	1.051	บางครั้ง
6	ข้าพเจ้าพยายามฟังข่าวภาคภาษาอังกฤษ	2.65	1.054	บางครั้ง
7	ข้าพเจ้าชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษ	3.72	1.008	บ่อยครั้ง
8	ข้าพเจ้าดูภาพยนตร์และวีดิทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ	3.09	1.030	บางครั้ง
9	ข้าพเจ้าสนทนาทางไลน์หรือเฟซบุ๊กเป็นภาษาอังกฤษ	2.51	.995	บางครั้ง
10	ข้าพเจ้าเข้าร่วมโครงการเช่น การอบรม TOEIC / สมรรถนะด้านภาษาอังกฤษที่ศูนย์ภาษาจัดขึ้น	2.06	1.104	น้อยครั้ง
11	ข้าพเจ้าเขียนอีเมลถึงเพื่อนต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ	1.76	1.045	น้อยครั้ง
12	ข้าพเจ้าอ่านข่าว และบทความภาษาอังกฤษ	2.40	1.112	น้อยครั้ง
13	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนหลังจากเรียนจบแต่ละสัปดาห์	2.99	.959	บางครั้ง
14	ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมและชมรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	2.52	1.038	บางครั้ง
15	เมื่อมีเวลาว่างนอกเหนือชั้นเรียน ข้าพเจ้าชอบเข้าไปนั่งฝึกภาษาอังกฤษในห้องสมุดหรือห้องศูนย์ภาษาของมหาวิทยาลัย	2.25	1.028	น้อยครั้ง
16	ข้าพเจ้าฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากเว็บไซต์ต่าง ๆ	2.94	1.008	บางครั้ง
17	เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ที่ไม่รู้ความหมายข้าพเจ้าจะเปิดดิกชันนารีเพื่อหาความหมาย	3.40	1.080	บางครั้ง
18	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนก่อนสอบอย่างเต็มที่	3.71	.952	บ่อยครั้ง
19	ข้าพเจ้าจะมีการติวและทบทวนเนื้อหาก่อนสอบกับเพื่อนที่เก่งภาษาอังกฤษกว่าข้าพเจ้า	3.60	.998	บ่อยครั้ง
20	ข้าพเจ้าเรียนพิเศษจากสถาบันต่าง ๆ เพื่อเพิ่มสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ	2.35	1.145	น้อยครั้ง
	รวม	**3.02**	**.995**	**บางครั้ง**

จากตาราง 2.1 ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยในภาพรวมด้านพฤติกรรมการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับบางครั้ง ($\bar{X}$=3.02) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่านักศึกษามีพฤติกรรมในการการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ คือการเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง ($\bar{X}$=4.43) รองลงมา คือ นักศึกษาทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง ($\bar{X}$=3.95) นักศึกษาฝึกทำแบบฝึกหัดออนไลน์เพิ่มเติมในบทเรียนที่อาจารย์แจ้งให้ทำ ($\bar{X}$=3.90) นักศึกษาชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=3.72) นักศึกษาทบทวนบทเรียนก่อนสอบอย่างเต็มที่ ($\bar{X}$=3.71) และ นักศึกษามีการติวและทบทวนเนื้อหาก่อนสอบกับเพื่อนที่เก่งภาษาอังกฤษกว่า

($\bar{X}$=3.60) อย่างไรก็ตาม บางพฤติกรรมในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษายังอยู่ในระดับน้อยครั้ง อาทิ นักศึกษาอ่านข่าวและบทความภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=2.40) นักศึกษาเรียนพิเศษจากสถาบันต่างๆ เพื่อเพิ่มสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=2.35) เมื่อมีเวลาว่างนอกเหนือชั้นเรียน นักศึกษาเข้าไปนั่งฝึกภาษาอังกฤษในห้องสมุดหรือห้องศูนย์ภาษาของมหาวิทยาลัย ($\bar{X}$=2.25) นักศึกษาเข้าร่วมโครงการเช่น การอบรม TOEIC / สมรรถนะด้านภาษาอังกฤษที่ศูนย์ภาษาจัดขึ้น ($\bar{X}$=2.06) และ นักศึกษาเขียนอีเมลถึงเพื่อนต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=1.76)

ตาราง 2.2 ความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ข้อที่	ความต้องการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความต้องการ
1	ควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ	4.10	.672	มาก
2	ควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ	4.15	.723	มาก
3	ข้าพเจ้าต้องการมีอาจารย์เจ้าของภาษามากขึ้นในมหาวิทยาลัย	3.98	.784	มาก
4	ข้าพเจ้าต้องการให้มีโครงการให้นักศึกษาไปอบรมภาษาอังกฤษในต่างประเทศ	4.09	.828	มาก
5	ข้าพเจ้าต้องการให้มี English Zone ในแต่ละคณะ	3.99	.833	มาก
6	ข้าพเจ้าต้องการให้สาขาภาษาต่างประเทศ จัดอาจารย์ชาวต่างชาติคอยให้คำปรึกษาด้านภาษาอังกฤษทุกสัปดาห์	3.85	.830	มาก
7	ข้าพเจ้าต้องการให้มีแผ่นข่าวหรือโปสเตอร์ภาษาอังกฤษติดภายในมหาวิทยาลัยเพื่อสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เป็นภาษาอังกฤษ	3.90	.850	มาก
8	ข้าพเจ้าต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษให้ทั่วถึงทุกคณะ	4.09	.731	มาก
9	ข้าพเจ้าต้องการให้มีการจัด English Camp โดยเจ้าของภาษา	4.05	.815	มาก
10	ข้าพเจ้าต้องการให้มี English Speaking Day สัปดาห์ละครั้ง	3.91	.807	มาก
	รวม	**4.01**	**.787**	**มาก**

จากตาราง 2.2 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยในภาพรวมด้านความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$=4.01) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษาคิดว่าควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{X}$=4.15) รองลงมา นักศึกษาคิดว่าควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ นักศึกษาต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษให้ทั่วถึงทุกคณะและต้องการให้มีโครงการให้นักศึกษาไปอบรมภาษาอังกฤษในต่างประเทศ ($\bar{X}$=4.09) นักศึกษาต้องการให้มีการจัด English Camp โดยเจ้าของภาษา ($\bar{X}$=4.05) นักศึกษาต้องการให้มี English Zone ในแต่ละคณะ ($\bar{X}$=3.99) นักศึกษาต้องการมีอาจารย์เจ้าของภาษามากขึ้นในมหาวิทยาลัย ($\bar{X}$=3.98) นักศึกษาต้องการให้มี English Speaking Day สัปดาห์ละ

ครั้ง ($\bar{X}$=3.91) นอกจากนี้ นักศึกษาต้องการให้มีแผ่นข่าวหรือโปสเตอร์ภาษาอังกฤษติดภายในมหาวิทยาลัยเพื่อสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เป็นภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=3.90) และนักศึกษาต้องการให้สาขาภาษาต่างประเทศ จัดอาจารย์ชาวต่างชาติคอยให้คำปรึกษาด้านภาษาอังกฤษทุกสัปดาห์ ($\bar{X}$=3.85)

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

นักศึกษาเสนอให้มีการจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มทักษะแก่ผู้ที่มีผลการเรียนต่ำในวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้ไม่เป็นปัญหาเมื่อสำเร็จการศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาที่ไม่สามารถเขียน อ่าน หรือสนทนาภาษาอังกฤษได้ รวมถึงการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษโดยฝึกจากเจ้าของภาษาหรือผู้เชี่ยวชาญโดยตรง นอกจากนี้นักศึกษาเสนอให้ทางมหาวิทยาลัย ฯ จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนนักศึกษาเพื่อให้มีโอกาสไปเรียนภาษา ทำงานและเรียนรู้ประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษในต่างประเทศ อีกทั้งยังเสนอให้กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับด้านภาษา เช่น English camp เพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพทางด้านภาษาและช่วยให้นักศึกษากล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

สรุปและอภิปรายผล

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

ผลการเรียนจากเกรดรายวิชารายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ที่ปรากฏว่าในแต่ละคณะมีความหลากหลายของเกรด ทั้งนี้เนื่องจากรายวิชานี้เป็นรายวิชาบังคับที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียน จึงมีนักศึกษาจำนวนมากและมีการเรียนหลายกลุ่ม มีอาจารย์ผู้สอนจำนวนหลายท่าน แต่อย่างไรก็ตามไม่ว่าอาจารย์ผู้สอนต่างกันในแต่ละกลุ่ม ผู้รับผิดชอบรายวิชามีเกณฑ์ในการเรียนรายวิชานี้ให้กับอาจารย์ผู้สอนทุกท่านเพื่อให้มีมาตรฐานเดียวกัน ลดการเบี่ยงเบนของเกรด โดยแบ่งเป็นคะแนนเข้าชั้นเรียน 10 % การฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา 10% คะแนนจากงานที่ได้รับมอบหมาย 10% คะแนนทดสอบย่อยก่อนสอบกลางภาค 10% คะแนนทดสอบย่อยก่อนสอบปลายภาค 10% โดยกำหนดวันสอบในช่วงเดียวกันใช้ข้อสอบเดียวกัน การสอบกลางภาค 25% การสอบปลายภาค 25% โดยผู้สอนทุกท่านมีส่วนร่วมในการออกข้อสอบ ดังนั้นความไม่เที่ยงตรงของเกรดรายวิชานี้จะเกิดขึ้นน้อยมาก จากการวิเคราะห์ผลการเรียน พบว่าคณะศิลปศาสตร์ไม่มีนักศึกษาที่ไม่ผ่านเกณฑ์หรือได้เกรด F ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ในขณะที่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ พบนักศึกษาที่มีผลการเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ (หรือเกรด F) จากผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าคณะวิชาศิลปศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบคณะอื่นๆ โดยผลที่พบนั้นอาจจะเนื่องมาจากนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มีโอกาสในการคุ้นเคยและเข้าถึง (Exposure) ภาษาอังกฤษจากรายวิชาอื่นๆ ในหลักสูตรมากกว่าทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน โดยผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพบูลย์ สุวิจิตร (2552) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจากคณะศิลปศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าคณะอื่น ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปว่านักศึกษาที่เรียนในคณะศิลปศาสตร์มีโอกาสเรียนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษาต่างประเทศมากกว่าคณะอื่น ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความชำนาญและเกิดทักษะทางภาษาที่มากกว่านักศึกษาจากคณะอื่นๆ ดังนั้น

คณะอื่นๆ ที่เปิดสอนในรายวิชาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ หรือภาษาต่างประเทศ ควรเพิ่มโอกาสให้แก่ผู้เรียนได้ซึมซับภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น แม้ว่าระยะเวลาของผลการวิจัยปัจจุบันมีช่วงเวลาที่ห่างจากผลงานวิจัยที่สอดคล้องเป็นระยะเวลาหลายปี แต่ผลการวิจัยยังคงชี้ในเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่ดีเกิดจากความคุ้นเคยของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาเป้าหมาย

ตอนที่ 2 พฤติกรรมต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษ

2.1 พฤติกรรมการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา

จากการสำรวจพฤติกรรมในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{X}$=3.02) เมื่อพิจารณารายด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด 3 อันดับ พบว่า การเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง ($\bar{X}$=4.43) มีค่าเฉลี่ยมาที่สุด รองลงมา คือ นักศึกษาทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง ($\bar{X}$=3.95) นักศึกษาฝึกทำแบบฝึกหัดออนไลน์เพิ่มเติมในบทเรียนที่อาจารย์แจ้งให้ทำ ($\bar{X}$=3.90) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณา พฤติกรรมในการการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษายังอยู่ในระดับน้อยครั้ง พบว่า 3 อันดับสุดท้ายที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ เมื่อมีเวลาว่างนอกเหนือชั้นเรียน นักศึกษาเข้าไปนั่งฝึกภาษาอังกฤษในห้องสมุดหรือห้องศูนย์ภาษาของมหาวิทยาลัย ($\bar{X}$ =2.25) นักศึกษาเข้าร่วมโครงการเช่น การอบรม TOEIC / สมรรถนะด้านภาษาอังกฤษที่ศูนย์ภาษาจัดขึ้น ($\bar{X}$=2.06) และ นักศึกษาเขียนอีเมลถึงเพื่อนต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=1.76) ตามลำดับ จากผลพฤติกรรมในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่พบค่าเฉลี่ยสูงที่สุด

สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศุภิกา นิรัติศัย (2561) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติ แรงจูงใจ และพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 473 คน ผลการวิจัยการใช้พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งพฤติกรรมการเรียนที่มีการใช้ในระดับสูงที่สุดคือ ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง นอกจากนี้ผลยังสอดคล้องกับ ดีเด่น เบ็ญฮาวัน (2556) ศึกษาเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำจำนวน 322 คน พบว่า พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางหรือปฏิบัติการบางครั้ง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การเข้าเรียนทุกครั้ง การจัดบันทึก การส่งการบ้าน การนั่งใกล้เพื่อนๆ ที่ตั้งใจเรียน และการติวกับเพื่อนๆ เมื่อใกล้สอบ เป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติมากที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศของ Su (2005) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้พฤติกรรมการเรียนภาษากับการประเมินความสามารถด้านภาษาของตนเองของนักเรียนไต้หวันที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกในโรงเรียนอาชีวศึกษา จำนวน 430 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนภาษาอยู่ในระดับปานกลาง โดยพฤติกรรมการเรียนที่นักเรียนใช้บ่อยที่สุดคือ พฤติกรรมการช่วยเหลือกัน ในขณะที่พฤติกรรมที่ใช้น้อยที่สุดคือกลยุทธ์ด้านการจำ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่ประเมินความสามารถทางภาษาของตนเองสูงมีการใช้พฤติกรรมการเรียนภาษาบ่อยกว่านักเรียนที่ประเมินความสามารถทางภาษาของตนเองต่ำ

ผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ O'Mally and Chamot (1990) และ Wang (1997) ที่กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนมักเลือกใช้พฤติกรรมที่เหมาะสมของตนเองเพื่อช่วยให้ตนเองประสบความสำเร็จในการเรียน

รู้ภาษามากยิ่งขึ้น พฤติกรรมเหล่านั้นได้แก่ การเข้าชั้นเรียนและการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน การวางแผนการเรียน การนั่งเรียนแถวหน้า การช่วยเหลือกัน และการฝึกทำแบบฝึกหัด ฝึกฝน หรือท่องจำซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมในการการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษายังอยู่ในระดับน้อยครั้ง ผลที่พบในงานวิจัยปัจจุบันมีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Nguyen and Terry (2017) ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) กรณีศึกษานักศึกษาชาวเวียดนาม พบผลพฤติกรรมที่อยู่ในระดับน้อย คล้ายคลึงกับผลของงานวิจัยชิ้นปัจจุบันคือ พฤติกรรมการเข้าไปนั่งห้องทางภาษา อาทิ ศูนย์ภาษา และการเข้าร่วมคลับภาษาอังกฤษ แม้จะทราบดีว่าการเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวจะเกิดประโยชน์ต่อตนเอง ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้บางส่วนเกิดมาจากอุปสรรคด้านเวลา และพฤติการณ์ (Time Barrier and Circumstance) ทำให้ผู้เรียนขาดโอกาสเข้าใช้บริการเพื่อฝึกฝนทักษะทางภาษาของตนเอง

2.2 ความต้องการต่อแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ภาพรวมด้านความต้องการต่อแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$=4.01) เมื่อพิจารณารายด้านใน 3 อันดับที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ นักศึกษาคิดว่าควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{X}$=4.15) รองลงมา นักศึกษาคิดว่าควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ นักศึกษาต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษให้ทั่วถึงทุกคณะและต้องการให้มีโครงการให้นักศึกษาไปอบรมภาษาอังกฤษในต่างประเทศ ($\bar{X}$=4.09) และ นักศึกษาต้องการให้มีการจัด English Camp โดยเจ้าของภาษา ($\bar{X}$=4.05) ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัสมา ทรรศนะมีลาภ, Tuna Girgin, นพวรรณ เมืองแก้ว และ ชวาลิน เพ่งบุญ (2560) ที่ศึกษาเกี่ยวกับ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี พบว่า มหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดกิจกรรมเสริมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น อาทิ การจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนนักศึกษา ฝึกอบรมระยะสั้นในต่างประเทศ เนื่องจากกิจกรรมเหล่านี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาคุ้นชินและสัมผัสกับภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น (exposure) เด่นติศักดิ์ ดอกจันทร์ (2560) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจะสามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพมักเกิดจากการสัมผัสภาษานั้นๆ เป็นประจำ จนกระทั่งเกิดความคุ้นเคย ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและกล้าใช้ภาษาเป้าหมายมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 จากผลงานวิจัยที่พบว่า ผลการเรียนจากเกรดรายวิชารายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ระหว่างคณะฯมีความแตกต่างกัน ซึ่งนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุดจากทุกคณะฯ เนื่องมาจากนักศึกษามีโอกาสลงเรียนรายวิชาภาษาต่างประเทศมากกว่าคณะอื่นๆ ทำให้มีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับภาษาเป็นสิ่งสำคัญ ผู้จัดทำหลักสูตรความเพิ่มความ

หลากหลายในรายวิชาทางด้านภาษาอังกฤษให้มากขึ้น นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนไม่เฉพาะอาจารย์ภาษาอังกฤษเท่านั้นที่จะมีบทบาทในส่วนนี้ แต่อาจารย์ทุกท่านต้องมีส่วนช่วยกัน เช่น มีการใช้ภาษาอังกฤษในสื่อการสอนในรายวิชาทุกรายวิชาให้มากขึ้น เพราะการอยู่ในบรรยากาศที่ได้คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ จะส่งผลให้นักศึกษาพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

1.2 ผลงานวิจัยยังพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับบางครั้ง ซึ่ง “การเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของในการเข้าชั้นเรียน ดังนั้นครูผู้สอนควรมีวิธีการสอนที่จูงใจผู้เรียนให้บทเรียนนั้นๆ เกิดความน่าสนใจ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนถาม-ตอบและสร้างบรรยากาศห้องเรียนทางภาษาที่ดี เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้โอกาสในห้องเรียนอย่างคุ้มค่าและเกิดประสิทธิภาพในการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาของตนเอง

1.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษามีความต้องการและแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของอยู่ในระดับมาก โดยมีความเห็นว่ามหาวิทยาลัยควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ มีโครงการให้นักศึกษาได้อบรมและแลกเปลี่ยนในต่างประเทศ และมีอาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษา (Native speaker) ในมหาวิทยาลัยมากยิ่งขึ้น ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดกิจกรรมทางด้านภาษาให้มากขึ้นและมีความต่อเนื่อง รวมทั้งวางแผนเพิ่มจำนวนอาจารย์ชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะเจ้าของภาษาเพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้อยู่ในบรรยากาศต่างประเทศและได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อนำผลที่ได้มาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์และพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีที่ศึกษาในพื้นที่แตกต่างกัน เนื่องจากพื้นที่หรือบริบทที่ต่างกันอาจส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 ควรศึกษาทัศนคติของนักศึกษาในเชิงลึกเกี่ยวกับทัศนคติและข้อจำกัดในการเข้ากิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ รวมถึงการเข้าใช้บริการสถาบัน/ศูนย์ภาษาเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

กมลรัตน์ เทอเนอร์, ธัญญวลัย บุญประสิทธิ์, และสุนทรี ภิญโญมิตร. (2553). ผลการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาพยาบาลโดยบูรณาการกับโครงการบริการวิชาการ. *วารสารการพยาบาลและการศึกษา, 3*(2), 28-43.

กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. ความหมายของสมรรถนะ. วัฒนาพานิช.

ดีเด่น เบ็ญฮาวัน. (2556). *ทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ*. [วิทยานิพนธ์ศิปศาสตรมหาบัณฑิต]. ปัตตานี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

เด่นติศักดิ์ ดอกจันทร์. (2560). เราจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยเป็นผู้อ่านอย่างตื่นตัวได้อย่างไร. *Panyapiwat Journal, 9*(2), 249-259.

ธนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง และ นรินทร์ สังข์รักษา. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. *Veridian E-Journal, Silpakorn University, 8*(2), 493-505.

ไพบูลย์ สุวิจิตร. (2552). *การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม*. งานวิจัยในชั้นเรียน, มหาวิทยาลัยศรีปทุม. กรุงเทพฯ.

ศุภิกา นิรัติศัย. (2561). ทัศนคติ แรงจูงใจ และพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 9*(2), 138-170.

อัสมา ทรรศนะมีลาภ, Tuna Girgin, นพวรรณ เมืองแก้ว และ ชวาลิน เพ่งบุญ. (2560). การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 36*(2), 16-25.

Best, J.W. (1977). *Research in Education*. (3rd ed). Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hill.

Nguyen, H. & Terry, D. (2017). English learning strategies among EFL learners: A narrative approach IAFOR. *Journal of Language Learning, 3*(1), 4-19.

O'Mally, J.M. & Chamot, A.U. (1990). *Learning Strategies in Second Language Acquisition*. Cambridge University Press.

Su, M. (2005). A study of EFL technological and vocational students' language learning strategies and their self-perceived English proficiency. *Electronic Journal of Foreign Language Teaching, 2*(1), 44-56.

Wang, S. (1997). A study of Chinese college English majors' beliefs about language learning and their learning strategies. *Dissertation Abstracts International, 57*(12), 5021-A.